

Алафрангата — Михалаки Малафранзата, като мислеше че е сѣ едно.

Срѣщу Алафрангата сѣдѣше Дамянчо Григорьтъ, човѣкъ петдесетъ годишенъ, дълголикъ, сухъ, черъ, съ лукавъ дяволитъ погледъ, съ подвижни иронически устни, но съ важна сериозность разлѣна по лицето му. Той бѣше многоглаголивъ, сладкодуменъ расказвачъ, неисчерпаемъ съ приказки, дълбокъ като кладенецъ, и съ фантазия богата, като съкровищата въ Халима: отъ капката искарваше море, отъ шушката — планина, а когато нѣмаше шушка, той минуваше и безъ неж. Главното е, че той самъ си вѣрваше — единствениятъ способъ да увѣришъ другитъ. Инакъ, Дамянчо бѣше единъ отъ първитѣ търговци, родолюбецъ и човѣкъ съ полѣзни съвѣти.

Какиниятъ Гинкинъ мжжъ ѣдѣше прѣдъ себе си смиренно, защото, колчимъ си позволяше да каже нѣщо, или да се изсмѣе яката, тя му хвърляше свирѣпъ погледъ, за да не смѣе да се отпуща прѣдъ неж. Малохарактеренъ и слабъ, той се бѣше съвсѣмъ заличилъ, и вмѣсто тя да се казва Гинка Генкова, той се наричаше Генко Гинкинъ.

До него Нечо Пиронковъ азата, часъ по часъ попушваше важно на Кириака Стефчовъ, контешки облѣченъ, който му клюмаше, безъ да го слуша, и хвърляше усмихнати поглѣди къмъ Юрдановата дѣщеря, Лалка. Той биде наказанъ за това невнимание, защото на Неча му скимна да се чука съ него, но чашата съ виното се излѣ на бѣлитѣ Стефчови панталони.

Тоя момъкъ, когото видѣхме вече при бея — и който ще играе роля и за напрѣдъ въ расказа ни — съ духъ и отхрана чорбаджийски, бѣше синъ на единъ чорбаджия отъ калхпа на Юрдана Диямандиевъ. Младъ човѣкъ, но съ рѣждиви понятия, той остаяше недостъпенъ за новото великодушно вѣяние на свободолубивитѣ идеи. Може-би за това бѣше гледанъ съ добро око отъ турцитѣ — нѣщо, което оттикваше отъ него младежитѣ,